

νά σταματᾶς τὸ λεμόνι κατ' ἀρέσκειαν ἢ νὰ τὸ ἀφίνης νὰ κατέρχεται, τεντόνων ἢ χαλαρόνων τὴν ταινίαν.

Ἡ μεγαλειτέρα ἐκπληξίς ἐκ τοῦ παιγνιδίου εἶνε τὴν στιγμὴν καθ' ἣν κόπτεται εἰς τὸ μέσον τὸ λεμόνι πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι δὲν εἶχε γείνει καμμία παρασκευὴ αὐτοῦ. Πρὸς τοῦτο, ὡς ἐξηγήσαμεν ἀνωτέρω, περιτυλίσεις τὸ κάτω ἄκρον τῆς ταινίας εἰς τὴν χεῖρά σου μέχρι τοῦ μέρους ὅπου ἐγγίζει τὸ λεμόνι, καὶ τραβᾶς διὰ μιᾶς δυνατὰ. ("Ἴδε τὸ παρατιθέμενον σχ. 3). Ἐνεκα τοῦ κόμβου, ὁ ὅποιος ὑπάρχει εἰς τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς ταινίας, αὕτη ἐξερχομένη τοῦ λεμονίου θὰ συμπαρασύρῃ καὶ τὸν μικρὸν σωλῆνα. Θὰ μείνῃ λοιπὸν τὸ λεμόνι ἐλευθερὸν ἀπὸ τὸ μικρὸν μηχανήμα, καὶ εἴμπορεῖς νὰ τὸ κόψῃς εἰς τὸ μέσον χωρὶς φόβον νὰ παρατηρηθῇ ἡ θέσις τὴν ὁποίαν κατεῖχεν ὁ σωλῆν.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ

Τὸ παιγνίδιον τοῦτο ἐκτελεῖται κατὰ δύο τρόπους, καὶ κατὰ τοὺς δύο δὲ πρέπει ἡ συντροφία ὅλη νὰ καθίσῃ περίξ μεγάλης τραπέζης ἔχουσα τὰ ἀπαιτούμενα πρὸς γραφὴν.

Ὁ **γραμματικός**, τουτέστιν ἐκεῖνος ὅστις διευθύνει τὸ παιγνίδι, διανέμει εἰς ἕκαστον τῆς συντροφίας ἓν τεμάχιον χάρτου λευκοῦ.

Ὅταν συμφωνηθῇ νὰ παιχθῇ τὸ παιγνίδι κατὰ τὸν πρῶτον τρόπον, γράφουσιν ὅλοι εὐαναγνώστως τὸ ὄνομά των ἐπὶ τοῦ χάρτου ὅστις τοῖς ἐδόθη, καὶ ἐπιστρέφουσιν αὐτὸν εἰς τὸν **γραμματικόν**, ὅστις τότε ἀνακατόνει ὅλα τὰ τεμάχια τοῦ χάρτου καλῶς, καὶ δίδει πάλιν εἰς ἕκαστον ἀνά ἓν ἐξ αὐτῶν τὸ τυχόν, χωρὶς νὰ ἴδῃ ἄλλος τις ποῖον ὄνομα ἔλαβεν ἕκαστος. Τότε δὲ οἱ λαβόντες τὰ χαρτῖα μὲ τὰ ὀνόματα, χωριστὰ ἕκαστος καὶ μυστικά, γράφει ὑποκάτω τοῦ ὀνόματος τὸ ὁποῖον τοῦ ἔλαχε τὴν γνώμην του περὶ τοῦ προσώπου τούτου, διπλῶνει τὸ χαρτάκι του, καὶ τὸ δίδει πάλιν εἰς τὸν **γραμματικόν**, ὅστις ἀφοῦ τὰ πάρῃ ὅλα ὀπίσω, τὰ ἀνακατόνει ἐκ δευτέρου, καὶ ἀρχίζει ἀναγινώσκων ἓν ἕκαστον μεγαλοφώνως, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς κανένα νὰ ἴδῃ τὰ χειρογράφα. Ἀφοῦ δὲ τελειώσῃ ἡ ἀνάγνωσις, σχίζονται ὅλα τὰ τεμάχια ἐκεῖνα, ἢ ῥίπτονται ἔς τὴν φωτιά, πρὸς ἀποφυγὴν διενέξεων καὶ μαλωμάτων, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ προκύψουν ἀπὸ τινὰς κακεντρεχεῖς γνώμας, ἂν ἐγίνοντο γνωστοὶ αἱ γράψαντες αὐτὰς ἐκ τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος.

Ἐπειδὴ τὸ παιγνίδι δύναται τοιουτοτρόπως νὰ καταλήξῃ εἰς προσωπικὰς ἀντεγλήσεις ἐπικινδύνους, ἰδοὺ δεύτερος τρόπος καθ' ὃν δύναται νὰ παιχθῇ ἄνευ κανενὸς ἀτόπου.

Ὅταν ὁ **γραμματικός** διανείμῃ τὰ χαρτῖα, ὁ καθείς προσλαμβάνει ψευδὲς τι ὄνομα κατ' ἀρέσκειαν οἰονδήποτε, καὶ ἀφοῦ γράψῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομά του ἐπὶ τοῦ τεμαχίου χάρτου, γράφει κατόπιν καὶ τὸ ψευδὲς τοῦτο ὄνομα, χωρὶς ὁ γείτων του νὰ ἴδῃ αὐτό. Τούτου γενομένου, ὁ **γραμματικός**

συνάζει τὰ δελτία, καὶ ἐπειτα ἐπὶ ἄλλων ἰσαριθμῶν δελτίων λευκῶν μεταγράφει μόνον τὰ ψεύτικα ὀνόματα ἐνὸς ἐκάστου τῶν παιζόντων, ἀνακατόνει τὰ δελτία καὶ τὰ διχομοιράζει πάλιν εἰς τοὺς παιζοντας, οἵτινες ἔχοντες τῶρα ὑπ' ὄψιν των ἓν ἄγνωστον ὄνομα, βασανίζουσι τὸν νοῦν των νὰ μαντεύσων εἰς τίνα ἄρα νὰ ἀνήκῃ τὸ ὄνομα αὐτό, καταλήγουσι τέλος εἰς ἓν οἰονδήποτε, γράφουν ὑποκάτω τὴν γνώμην των μὲ ὅλην τὴν ἐλευθερίαν τῶρα, καὶ ὑπογράφουν τὸ δελτίον μὲ τὸ ψεύτικόν των ὄνομα. Κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον συμβαίνει πολλάκις νὰ ἐγκωμιάσῃ τις πρόσωπον, τοῦ ὁποίου ἄλλως δὲν θὰ ἐφειδέτο, ἂν ἐγνώριζε περὶ τίνος πρόκειται, καὶ νὰ τραυματίσῃ ἀνηλεῶς ἄλλο, πρὸς τὸ ὁποῖον θὰ ἐπεθύμει πολὺ νὰ φανῇ λίαν φιλόφρων. Ἐκ τούτου προέρχονται ἀστείότατα ἀλλαντάλλων, δύναται δὲ ὁ **γραμματικός**, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ὅλων τῶν δελτίων, νὰ ἀποκαλύψῃ τὰ ἀληθῆ ὀνόματα τῶν γραψάντων ὅλων, ἀλλ' οὐδεὶς τότε ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ θυμώσῃ διὰ κακὴν τινα περὶ αὐτοῦ γνώμην γραφείσαν ἢ νὰ κομπάσῃ δι' ἐπαίνους, οἵτινες τῷ ἀπενεμήθησαν κατὰ τύχην.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 25 Νοεμβρίου. Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην, 25 Νοεμβρίου, ἐπέτειον τῆς γεννήσεως τοῦ μεγάλου ἰδρυτοῦ τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης Βίγκελμανν, ἐγένινεν ἡ ἐναρξίς τῶν δεκαπενθημέρων χειμερινῶν συνεδριάσεων τῆς γερμανικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς. Τὸν λόγον εἶχον ὁ πρῶτος καὶ ὁ δεύτερος γραμματεὺς αὐτῆς κ. κ. Δαίρπφελδ καὶ Βόλτερς. Ὁ κ. Δαίρπφελδ ὁμίλησε περὶ τῶν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν αὐτοῦ γενομένων ἀνασκαφῶν δαπάνη τῆς κυρίας Σοφίας Σλήμανν. Αἱ ἐργασίαι αὐταί, περὶ ὧν ὁ λαλῶν καὶ ἐν τῷ προτελευταίῳ τεύχει τῶν Mittheilungen συνοπτικὰς τινὰς πληροφορίας παρέσχε, χαρακτηρίζουσι νέον λίαν σπουδαῖον στάδιον τῶν ἐν τῇ ἀρχαιολογίᾳ τοῦ Πριάμου ἀρχαιολογικῶν καὶ ἱστορικῶν ἐρευνῶν. Μετὰ τὰς πρώτας τοῦ μεγάλου σκαπανέως τῆς ἀρχαιολογικῆς ἐπιστήμης ἐργασίας, τοῦ μακαρίτου Ἑρρίκου Σλήμανν, γενικῶς ἐπιστεύθη ὅτι ἡ ἐπὶ τοῦ δευτέρου στρώματος πόλις, ἐν ἣ καὶ ὁ χρυσοῦς θησαυρὸς εὐρέθη, ἦτο ἡ Πέργαμος τοῦ Πριάμου, τουτέστιν ἡ πόλις ἐκεῖνη ἣτις πρὸ τοῦ εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἀποικισμού τῶν Ἑλλήνων ἤκμασε καὶ ἐν πολέμῳ τινὶ διὰ πυρκαϊᾶς καταστράφη, ὡς ὁ Ὁμηρὸς αὐτὸς πραγματικῶς ἐν τῇ Ἰλιάδι τὸ τέλος τῆς ἱερᾶς Ἰλίου προσημάνει. Ὀλίγον ὅμως πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ὁ Σλήμανν μετὰ τοῦ κ. Δαίρπφελδ συνεχίζων τὰς ἐρεῦνας αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Ἰσσαρλίκ, ὡς ὀνομάζεται σήμερον ἡ πάλαι Τροία, παρετήρησεν ὅτι τὸ ἔκτον στρώμα ἐκρυσπεν ἐρείπια πολὺ σπουδαιότερα ὅν τῆς δευτέρας ἐκεῖνης πόλεως. Ὁ θάνατος αὐτοῦ κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1890 ἔθηκε κατόπιν τέρμα εἰς τὰς νέας ταύτας ἐρεῦνας, ἀλλ' ἡ κυρία Σλήμανν ὑπεσχέθη ἐτι τότε νὰ ἐξακολουθήσῃ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ τοῦ ἀνδρὸς τὸ ἔργον καὶ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην ἐξεπλήρωσε κατὰ τὸ παρελθὸν θέρος, χορηγήσασα δεκαεξήκω φράγκα ὑπὲρ αὐτοῦ. Ἀπεδείχθη λοιπὸν ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ κ. Δαίρπφελδ γενομένων ἀνασκαφῶν, βοηθούμενου ὑπὸ τοῦ διεθυντοῦ τοῦ ἐν Βερολίνῳ προϊστορικοῦ μουσείου, τοῦ ἐν Βερολίνῳ ἀρχαι-

λόγου κυρίου Μπούκνερ καὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἀρχιτέκτονος κ. Βίλμπεργ, ὅτι ἡ ἔκτη πόλις ἦτο ἡ κατὰ τὸν χρόνον ἐκείνον ἀμύσασα, καθ' ὅσως ἦνθησεν ἐν Ἑλλάδι ὁ ἀρχαιότατος τῶν Ἑλλήνων ἢ Μυκηναίων ὡς λέγονται πολιτισμός (περὶ τὸ 1500 - 1100 πρὸ Χριστοῦ), ἦτοι ἡ Πέργαμος τοῦ Πριάμου. Πλὴν τῶν ἐγγωρίων ὑπεμελῶν ἀργείων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ Σλήμαν ὀρυκόμενος ὠνόμασε τὴν πόλιν ταύτην «Λυδικήν», εὐρέθησαν καὶ πλῆθος θραυσμάτων καὶ τινῶν ἀκεραίων μυκηναίων ἀργείων, ἅτινα δηλοῦσι σαφῶς ὅτι σύγχρονος αὕτη ἦτο τῶν Μυκηναίων, τῆς Τίρουθος καὶ τῶν ἄλλων σπουδαίων κέντρων τοῦ Μυκηναίου πολιτισμοῦ. Εἰς σημεῖα τινα ἀπεκαλύφθη καὶ ὁ μέγας τῆς ἀκροπόλεως περίβολος, πολὺ εὐρύτερος τοῦ τῆς δευτέρας πόλεως καὶ ἴσος πρὸς τὸν τῆς Τίρουθος, ἰσχυρότατος δὲ διότι τὰ τεῖχη ἐκ λίθων κατειργασμένων συνιστάμενα δεικνύουσι πλάτος 5 μέτρων. Καὶ ἄλλων δὲ μεγάλων κτιρίων (μεγάλων πιθανῶς ἢ ναῶν) τὰ εἰρήπια ἀπεκαλύφθησαν, προσόμοια τῶν ἐν Τίρουθι καὶ Μυκῆναις. Ὁ παρὰ τὴν ΒΑ γωνίαν πύργος τοῦ περιβόλου τούτου εἶνε ὀχυρώτατος (πλάτους 20 μέτρων). Τὸ 7ον καὶ 8ον στρώμα ἀντιστοιχοῦσιν ὡς γνωστὸν πρὸς τὴν ἀρχαιότεραν ἐλληνικὴν πόλιν (τὴν Αἰολικὴν) καὶ τὴν ἐπὶ Μακεδόνων, τὸ 9ον ὁμοίως φέρει προφανῆ τὰ ἴχνη τῆς ῥωμαϊκῆς πόλεως. Οἱ Ῥωμαῖοι δὲ κτίζοντες τὸν μέγαν τῆς Ἀθηνᾶς ναὸν ἐν τῇ πατρίδι τοῦ προπάτορος αὐτῶν Αἰνεῖου ἐφθασαν μέχρι τοῦ θοῦ στρώματος καὶ ἐκεῖ φαίνονται ἔτι μετὰ τῶν παλαιστάτων τευχῶν τὰ θεμέλια τῶν ῥωμαϊκῶν κτισμάτων. Ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὁμοίως ἐνιαχοῦ ἐξωμάλισαν τὸ ἔδαφος οἱ Ῥωμαῖοι καὶ οὕτως κατεστράφη τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς Ἰλίου τοῦ Πριάμου, ὅπου ἦτο τῆς τρωϊκῆς Ἀθηνᾶς ὁ ναός. Διὰ τοῦτο ἐνταῦθα ἐξέλιπον τὰ ἴχνη τῆς παλαιστάτης πόλεως. Εἶνε περίεργον ὅτι καὶ ἐν τοῖς πολλοῖς κτιρίοις τῆς προσηρικῆς ταύτης πόλεως ἀποδεικνύεται ὁ ποιητῆς οὐχὶ ἐκ φαντασίας περιγράφας τὴν λαμπρότητα τῆς αὐτῆς τοῦ Πριάμου καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐκ γνώσεως τῶν πραγμάτων. Εἰς τὸν κ. Δαίρπφελδ ὑπεσχέθησαν ἡ γερμανικὴ κυβέρνησις καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ χρηματικὴν χορηγίαν πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν σπουδαιωτάτων τούτων ἀνασκαφῶν. Πόσον μεγάλη εἶνε ἡ ἀρχαιολογικὴ καὶ ἱστορικὴ αὐτῶν ἀξία εἶνε προφανές, διότι ἂν ἡ ἔκτη πόλις, σύγχρονος τοῦ μυκηναίου πολιτισμοῦ, ἀνήκει εἰς τὴν δευτέραν πρὸ Χριστοῦ χιλιετηρίδα, ἡ ἐν τῷ δευτέρῳ στρώματι βεβαίως ἀνήκει εἰς τὴν τρίτην χιλιετηρίδα, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐν Εὐρώπῃ τοῦλάχιστον οὐδὲν μνημεῖον τοῦ πολιτισμοῦ τῆς ἀνθρωπότητος διεσώθη. — Ὁ κ. Βόλτερς ἀνέπτυξε κατόπιν διὰ μακρᾶς ἐπισημονικῆς ἀναλύσεως τὸ ζήτημα περὶ τῶν λεγομένων Καρυατίδων τοῦ Ἐρεγθείου. Εἶνε γνωστὴ ἡ ὑπὸ τοῦ Ῥωμαίου ἀρχιτέκτονος Βιτρουβίου δοθεῖσα ἐξήγησις τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ἐκ τῶν αἰχμαλωτίδων δῆθεν γυναικῶν τῆς μικρᾶς Πελοποννησιακῆς πόλεως Καρυῶν. Ἄλλ' ἡ ἐξήγησις αὕτη ἐλέγχεται ἀνυπόστατος. Αἱ ἐν τῇ πανηγύρει τῆς θεᾶς Ἀρτέμιδος ἐν Καρυαῖς ὀρχηστρίδες κόραι ἔδωκαν βεβαίως τὸ ὄνομα αὐτῶν εἰς τὰς ὑπὸ τῆς τέχνης πολλαχῶς παριστανόμενας ὀρχηστρίδας, ἀλλ' οὔτε αὗται ἐξηγοῦσιν τὴν ἐν τῇ ἀρχιτεκτονικῇ γρῆσιν τῶν τὴν ὀροφὴν ὑποβασταζουσῶν κορῶν οὔτε αἱ κανηφόροι τῆς πομπῆς τῶν Παναθηναίων. Ἐν τῇ περιφώνῳ ἐπιγραφῇ περὶ ἐξακολούθησεως τῆς οἰκοδομίας τοῦ Ἐρεγθείου περὶ τὰ τέλη τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ἐν ἧ πολλὰ μέρη τοῦ ναοῦ ἀναφέρονται, αἱ «κόραι» αὗται ἀκριβῶς οὕτως ἐν τῇ ἐκθέσει τῆς ἐπιτροπῆς ὀνομάζονται. Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο εἶνε ἀόριστον ὡς καὶ τὰ ἄλλα ἀναφερόμενα ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ, ὅσον ὁ «ἀνήρ» ὁ ἐκ δεξιῶν καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν γλυπτῶν τοῦ ναοῦ παραστάσεων. Τοιοῦτοτρόπος μέχρι σήμερον οὐδὲν ἀκριβές οὔτε περὶ τοῦ ὀνόματος οὔτε περὶ τῆς σημασίας τῶν κορῶν τούτων ὡς καὶ τῆς καταγωγῆς αὐτῶν ὡς ἀρχιτεκτονικῶν μελῶν γνωρίζει ἡ ἐπιστήμη. Τὸ ἔδαφος ὁμοίως τῆς Ἑλλάδος ἴσως κρύπτει ἀκόμη ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ εὐρήματα, τὰ ὅποια θὰ δεῖξασί ποτε τὴν ὁδὸν καὶ πρὸς τὸ ζήτημα τούτου τὴν λύσιν.

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

Ὅταν αἱ ἐφημερίδες θέλουν νὰ παραστήσουν κάτι τι ἔκτακτον καὶ πρωτοφανές, μεταχειρίζονται τὴν φράσιν «οὐδὲ οἱ γεροντότεροι τὸ ἐνθυμοῦνται.» Δὲν εἶνε καμμίαι ὑπερβολὴ ἂν εἴπωμεν σήμερον καὶ ἡμεῖς : οὐδὲ οἱ γεροντότεροι ἐνθυμοῦνται τὰς τελευταίας βροχάς. Βρέχει νυθημερόν, ἀκαταπαύστως, ραγδαίως. Διὰ νὰ λάβετε ἰδέαν τῆς πλημμύρας αὐτῆς καὶ νὰ φαντασθῆτε τὰς ἀνωμαλίας καὶ τὰς ζημίας τὰς ὁποίας ἐπροξένησεν, ἀρκεῖ μόνον νὰ μάθετε ὅτι τὸ ποσὸν τῆς βροχῆς, ἡ ὁποία κατέπεσε τὰς ἡμέρας αὐτάς, ἰσοδυναμεῖ, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τοῦ Μετεωρολογικοῦ τμήματος τοῦ ἡμετέρου Ἀστεροσκοπεῖου, σχεδὸν μὲ τὸ ἡμισυ τοῦ ποσοῦ τῆς βροχῆς, ἡ ὁποία κατέπεσε καθ' ὅλον τὸ περυσινὸν ἔτος !

Εἰς τὴν ἐν Σικάγῳ παγκόσμιον Ἐκθεσιν, δύο Ἑλληνες ἐπρόκειτο ὡς γνωστὸν νὰ ἐκτεθοῦν : εἰς ἐστιγματισμένους, ὁ ἄλλως λεγόμενος κατὰ στικτος ἄνθρωπος — ὁ ὁποῖος ἐβεβαίωθη πλέον ὅτι δὲν εἶνε ὁ Τζαβέλας, ὅπως ἰσχυρίζετο, — καὶ εἰς ἀστιγματιστοὺς, ὁ δάσκαλος Ζεὺς, ὁ γνωστὸς ἀθηναϊκὸς τύπος, μὲ τὴν ὠραίαν κεφαλὴν, τὴν χρησιμεύσασαν πολλάκις εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν καλλιτέχνας ὡς πρότυπον Διός. Καὶ τοῦ μὲν πρώτου ἡ τύχη ἀγνοεῖται ἄλλα τοῦ δευτέρου καὶ γνωστὴ εἶνε καὶ θλιβερὰ. Τοὺς Ἀμερικανοὺς δὲν συνεκίνησε διόλου ἡ Ὀλύμπιος καλλονὴ του καὶ ὁ ἐκπτώτως Ζεὺς περιφέρεται ἐκεῖ ἀκμπωγος, ἐλεεινός, λιμοκτονῶν, καὶ γράφων συγγραμμάτων ἐπιστολὰς πρὸς τοὺς ἐδῶ φίλους του, ἐξορκίζων αὐτοὺς νὰ του στείλουν τὰ ἀναγκαῖα χρήματα διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τῆς ἀρχαίας εὐκλείας τὰ ἐδάφη. Ἄς τὸν εἰσκούσουν τὸν δυστυχισμένον αὐτὸν ἐξόριστον θεόν ! . . .

Νέος κομψὸς καὶ ὠραίος, οὔτε εἴκοσι ἐτῶν, μὲ λεπτοὺς τρόπους, μὲ ἐνδύματα τοῦ συρμοῦ, στίλβων, μυρωμένος. Θά τον ἐξελάμβανες τοῦλάχιστον ὡς υἱὸν τραπεζίτου — καὶ δὲν εἶνε παρὰ λωποδύτης, πρὸ μικροῦ ἐξελθὼν ἐκ τῶν φυλακῶν, ὅπου εἶχεν ἐκτίσει πεινρὰ διὰ διαφόρους κλοπὰς. Τὸ παλαιὸν ὁμοίως ἐπάγγελμα δὲν τὸ ἐλησμώνησε καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ ἐισέρχεται εἰς τὰς οἰκίας καὶ νὰ φαιρῇ πᾶν ὅτι εὕρισκε πρόχειρον. Ἐως οὗ τὸν συνέλαβεν ἡ Ἀστυνομία ! Ἐκ τῆς ἐπ' αὐτοῦ γενομένης ἐρεύνης ἀπεδείχθη, ὅτι δὲν ἦτο μόνον κλέπτης χρημάτων καὶ ὠρολογίων ἀλλὰ καὶ διαφόρων καρδιῶν, διότι τοῦ εὔρον ἐπάνω του πολλὰς ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς διαφόρων γραφικῶν χαρκατήρων. Διατί ὄχι; Νέος τόσο εὐμορφος καὶ κομψός ! . . .

Ἐνθυμεῖσθε τὴν ἱστορίαν τῆς Βαυκίδος καὶ τοῦ Φιλῆμονος; Ἐπανελήθη κατ' αὐτάς εἰς τὰς Ἀθήνας.